

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 122

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 februarie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 681 din 21 octombrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
265. — Ordin al ministrului sănătății pentru completarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate publică pentru anii 2017 și 2018, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 377/2017	4–5
2.532. — Ordin al ministrului culturii privind radierea din Lista monumentelor istorice a monumentului istoric clasat în Lista monumentelor istorice cu denumirea Casa Veronica Micle, situat la adresa poștală str. Asachi Gheorghe 14, municipiul Iași, județul Iași, având codul LMI IS-II-m-B-03714	6
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONȚENCIOS ADMINISTRATIV	
Încheiere din 22 noiembrie 2017 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal	7
Sentința civilă nr. 4.756 din 6 decembrie 2017 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal	7–10
Decizia nr. 3.059 din 1 iulie 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal	10–14
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
74. — Decizie privind aprobarea, la cerere, a retragerii autorizației de funcționare a companiei de brokeraj TOMASIG — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., precum și radierea acesteia din secțiunea I și trecerea în secțiunea II din Registrul intermediarilor principali	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 681**

din 21 octombrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chirazi.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Profesorilor „Invictus” din Scornicești, prin împuternicit Aurel Dascălu, în Dosarul nr. 9.683/311/2018 al Tribunalului Olt — Secția I civilă și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 137D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată că dreptul la asociere este un drept garantat, dar nu este un drept absolut. În ceea ce privește condiția unui număr minim de membri pentru constituirea unui sindicat amintește că, în jurisprudența sa, prin Decizia nr. 62 din 22 ianuarie 2019, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, constatând constituționalitatea acestei reglementări.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 decembrie 2018, **Tribunalul Olt — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011**. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Profesorilor „Invictus” din Scornicești, prin împuternicit Aurel Dascălu, cu prilejul soluționării apelului formulat împotriva Sentinței civile nr. 1.571 din 9 octombrie 2018, pronunțată de Judecătoria Slatina în Dosarul nr. 9.683/311/2018, prin care s-a respins cererea sindicatului de acordare a personalității juridice.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dreptul de liberă asociere, consacrat de art. 41 alin. (1) din Constituție, ar fi îngădit dacă s-ar impune un număr obligatoriu de membri, mai ales dintr-un cadru restrâns. Or, dacă art. 3 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 s-ar interpreta în sensul că pentru a înființa un sindicat în domeniul învățământului, este necesar un număr de 15 membri de la aceeași școală, textul ar impune o restrângere atât de mare încât însuși dreptul lor de a se asocia ar deveni iluzoriu.

6. Pentru școlile din mediul rural, a impune pentru constituirea unui sindicat conlucrarea a 15 angajați este o condiție prin care practic se blochează constituirea de sindicate, pentru că nu au atâția angajați, fără a se mai lua în calcul și faptul că nu toți sunt interesați de astfel de demersuri. În contextul realității românești, în care profesorii sunt forțați să predea la clase simultane, numărul profesorilor fiind astfel împuținat, cerința de a avea 15 membri constituanți dintr-o singură școală nu mai poate fi considerată în niciun caz o cerință rezonabil de îndeplinit.

7. Cerințele legii nu pot fi de așa natură încât să suprimă substanța dreptului, în sensul eliminării posibilității reale și efective de exercitare a dreptului de asociere. Or, în cazul școlilor cu puțini profesori, condiția de a aduna 15 salariați de la o singură școală este similară cu blocarea posibilității de constituire de sindicate și apare ca o măsură excesivă.

8. O astfel de restrângere nu este necesară într-o societate democratică și cu atât mai puțin nu este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei ori a drepturilor și a libertăților altora. Dimpotrivă, măsura de a permite constituirea unui sindicat fără a impune numărul de membri dintr-o unitate este necesară într-o societate democratică și este necesară pentru apărarea drepturilor altora, respectiv a drepturilor angajaților.

9. **Tribunalul Olt — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Arată că art. 40 alin. (1) din Constituție prevede dreptul cetățenilor de a se asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere, dar acesta nu este un drept absolut, iar legea poate institui anumite condiții obligatorii privind constituirea și desfășurarea activității asociațiilor. Impunerea prin lege a unui număr minim de membri pentru constituirea unui sindicat se încadrează în condițiile pe care legea le poate impune potrivit art. 9 din Constituție. Stabilirea unui număr minim de membri constituanți se impune pentru a asigura organizației sindicale constituite o reprezentativitate minimă în vederea desfășurării activităților specifice de apărare a drepturilor și a intereselor membrilor săi.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 31 august 2012. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut: „(2) Pentru constituirea unui sindicat este necesar un număr de cel puțin 15 angajați din aceeași unitate.”

14. Autorul excepției susține că aceste dispoziții de lege sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 40 alin. (1) referitor la libertatea de asociere în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere. De asemenea, invocă prevederile art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind libertatea de întrunire și de asociere.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 62 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 15 mai 2019, Curtea, analizând jurisprudența sa anterioară și prevederile art. 8, 9 și 40 din Constituție, a reținut că dreptul de asociere este garantat, însă nu este absolut, deoarece orice formă de asociere (partid politic, sindicat, patronat, asociație profesională sau alte forme de asociere), ca expresie concretă de manifestare a acestui drept, trebuie să respecte condițiile legii referitoare la modalitatea de constituire și la desfășurarea activității specifice (paragraful 20).

16. Curtea Constituțională a invocat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la libertatea de asociere, în care s-a statuat că aceasta nu este absolută, art. 11 paragraful 2 din Convenție permițând statelor să intervină pentru protejarea instituțiilor de drept și a drepturilor și libertăților altora dacă sunt amenințate prin activitățile sau intențiile unei asociații cu caracter politic. Cu toate acestea, marja de apreciere a statului este una limitată, fiind necesar ca excepțiile de la regula respectării dreptului de asociere să fie interpretate strict și impuse numai cu motive convingătoare și imperative, de natură a justifica restricționarea dreptului. Marja limitată de apreciere a statului face obiectul supravegherii europene riguroase atât asupra legii, cât și asupra deciziilor de aplicare a acesteia, inclusiv asupra deciziilor judiciare (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 17 februarie 2004, pronunțată în Cauza *Gozelik și alții împotriva Poloniei*, paragrafele 94 și 95, Hotărârea din 10 iulie 1998, pronunțată în Cauza *Sidiropoulos și alții împotriva Greciei*, paragraful 40, Hotărârea din 2 octombrie 2001, pronunțată în Cauza *Stankov și Organizația Macedoneană Unită Ilinden împotriva Bulgariei*, paragraful 84) (paragraful 21 din Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 22 ianuarie 2019).

17. În ceea ce privește condiția existenței unui număr minim de membri constituanți ai sindicatului, Curtea a reținut că aceasta „se impune pentru a se asigura organizației sindicale constituite o reprezentativitate minimă în vederea desfășurării activităților specifice de apărare a drepturilor și intereselor membrilor săi”. De asemenea, a arătat că „aprecierea oportunității unui anumit prag de reprezentativitate nu este însă o problemă de constituționalitate, cât timp pragul instituit nu are ca efect suprimarea exercitării dreptului” și că „acest criteriu ar putea fi

neconstituțional, dacă prin efectele sale ar duce la suprimarea dreptului la asociere sau ar fi sinonim cu o asemenea suprimare”. Prin urmare, Curtea a reținut, de principiu, că legiuitorul, în cadrul marjei sale de apreciere, are libertatea de a aprecia asupra numărului concret ce constituie, într-o materie sau alta, pragul de reprezentativitate, cu condiția de a nu afecta, de a nu suprima însăși posibilitatea reală și efectivă de exercitare a dreptului sau a libertății fundamentale garantate (paragrafele 23—25 din decizia precitată).

18. În același sens, Curtea a reținut și că „stabilirea în concret a unui număr minim de angajați pentru constituirea unui sindicat are legătură directă cu scopul înființării sindicatului, și anume apărarea drepturilor și intereselor colective ale angajaților în relația cu angajatorul. Mecanismul legal prin care este asigurată atingerea scopului pentru care se înființează un sindicat constă, în principal, în dialogul social, respectiv accesul la negocierile colective de muncă și participarea la soluționarea conflictelor colective de muncă. Este unanim acceptat în materie faptul că participarea la aceste negocieri colective de muncă este condiționată de un anumit nivel de reprezentativitate al unei organizații sindicale, condiție firească, impusă de faptul că obiectul acestor negocieri îl reprezintă problemele de interes comun ale angajaților, pe de o parte, și ale angajatorilor/patronilor, pe de altă parte. Prin urmare, stabilirea prin lege a unui anumit număr minim de angajați care pot constitui un sindicat nu reprezintă, în sine, o restrângere a exercițiului dreptului de asociere, ci o condiționare firească, unanim acceptată, justificată prin însuși scopul specific urmărit prin constituirea sindicatului” (paragrafele 31 și 32).

19. Cu privire la numărul concret stabilit prin art. 3 alin. (2) din Legea nr. 62/2011, Curtea a apreciat că acesta nu poate fi determinat decât de legiuitor, în urma analizării dinamicii mediului economic și a consultării părților implicate. Curtea Constituțională nu are aptitudinea de a proceda la o atare analiză și de a stabili dacă numărul de minimum 15 angajați ce pot constitui un sindicat este excesiv sau nu, în special în contextul mai sus prezentat, care demonstrează faptul că autoritățile publice competente se află într-un continuu proces de analiză și consultări pe marginea acestui subiect. Așa fiind, Curtea a considerat că, sub aspectul condiției numerice impuse de textul legal criticat, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată (paragraful 33).

20. Referitor la condiția potrivit căreia cei minimum 15 angajați trebuie să fie din aceeași unitate angajatoare, Curtea a reținut că este justificată sub aspectul unității de interese ce trebuie să caracterizeze scopul înființării unui sindicat, „pentru că, în caz contrar, sindicatul nu ar mai contribui la apărarea drepturilor și la promovarea intereselor profesionale economice și sociale ale membrilor lor, ci numai a unora dintre membrii lor”. În plus, a menționat că neîndeplinirea acestei condiții, alături de cea referitoare la numărul minim de membri ai unui sindicat la unitatea de bază, nu împiedică angajații să își apere drepturile și interesele profesionale în relația lor cu angajatorul/organizația patronală. Aceasta, deoarece Legea nr. 62/2011 nu menționează doar organizația sindicală în calitate de partener în cadrul mecanismului complex al dialogului social, ci și pe reprezentanții aleși ai angajaților (paragrafele 34 și 35).

21. Prin urmare, Curtea a reținut că „orice formă de dialog social, indiferent că implică negocieri colective legate strict de încheierea contractului colectiv de muncă sau negocieri având alt obiect, poate fi purtată de către orice unitate de bază, fie prin

sindicatul reprezentativ sau afilierea la o federație reprezentativă la nivelul sectorului din care face parte unitatea, fie direct, prin reprezentanții aleși ai angajaților, dacă nu există un sindicat legal constituit reprezentativ. Concluzia este aceea că, indiferent de mărimea unității de bază — adică numărul concret al angajaților, la un moment dat — Legea nr. 62/2011 conține suficiente garanții astfel ca, printr-un reprezentant ales, aceștia să poată fi informați și să își poată susține drepturile și interesele profesionale rezultate din relația cu angajatorul” (paragraful 40).

22. În sfârșit, Curtea a apreciat că dispozițiile legii mai sus indicate sunt necesare și, totodată, justificate de faptul că nimeni nu poate fi obligat să constituie sau să adere la o formă de asociere ca unică modalitate prin intermediul căreia își poate apăra drepturile și interesele legale. Dreptul de asociere nu

poate avea ca scop în sine constituirea unei forme de asociere, ci trebuie avută în vedere finalitatea reală a exercitării dreptului de asociere, și anume apărarea drepturilor și intereselor legale profesionale ale angajaților. Sindicatul reprezintă doar una dintre modalitățile prin intermediul căreia se poate realiza această protecție. Însă, în lipsa îndeplinirii unor condiții de ordin numeric pentru constituirea unui sindicat, legea garantează, în continuare, posibilitatea protejării drepturilor și intereselor profesionale ale angajaților, care își pot alege un reprezentant în acest sens (paragraful 41).

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluția Deciziei nr. 62 din 22 ianuarie 2019 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

24. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Profesorilor „Invictus” din Scornicești, prin împuternicit Aurel Dascălu, în Dosarul nr. 9.683/311/2018 al Tribunalului Olt — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Olt — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru completarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate publică pentru anii 2017 și 2018, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 377/2017

Văzând Referatul de aprobare nr. AR 1.627/2022 al Direcției generale asistență medicală, medicină de urgență și programe de sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile:

— art. 51 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 2 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 155/2017 privind aprobarea programelor naționale de sănătate pentru anii 2017 și 2018, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Normele tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate publică pentru anii 2017 și 2018, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 377/2017, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 și 223 bis din 31 martie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. În anexa nr. 1, după punctul 5 „Bugetul alocat programelor naționale de sănătate publică aprobate pentru anul 2021” se introduce un nou punct, punctul 6, cu următorul cuprins:

„6. Bugetul alocat programelor naționale de sănătate publică aprobate pentru anul 2022

— mii lei —

Programele naționale de sănătate publică	Buget de stat	
	Credite de angajament trimestrul I 2022	Credite bugetare trimestrul I 2022
I. Programul național de boli transmisibile, din care:	3.960.961	315.829
Programul național de vaccinare	3.694.091	49.246
Programul național de supraveghere și control al bolilor transmisibile prioritare	144.440	144.440
Programul național de prevenire, supraveghere și control al infecției HIV/SIDA	117.443	117.156
Programul național de prevenire, supraveghere și control al tuberculozei	4.768	4.768
Programul național de supraveghere și limitare a infecțiilor asociate asistenței medicale și a rezistenței microbiene, precum și de monitorizare a utilizării antibioticelor	219	219
II. Programul național de monitorizare a factorilor determinanți din mediul de viață și muncă	330	330
III. Programul național de securitate transfuzională	24.000	24.000
IV. Programele naționale de boli netransmisibile, din care:	18.889	18.889
Subprogramul de depistare precoce activă a cancerului de col uterin prin efectuarea testării Babeș-Papanicolau la populația feminină eligibilă în regim de screening populațional	1.281	1.281
Programul național de sănătate mintală și profilaxie în patologia psihiatrică	190	190
Subprogramul național de transplant de organe, țesuturi și celule de origine umană	12.125	12.125
Subprogramul de transplant de celule stem hematopoietice de la donatori neînruțiți	3.290	3.290
Subprogramul de fertilizare in vitro și embriotransfer	1.660	1.660
Programul național de evaluare a statusului vitaminei D	165	165
Programul național de tratament pentru boli rare	133	133
Programul național de management al registrelor naționale	45	45
V. Programul național de evaluare și promovare a sănătății și educație pentru sănătate	215	215
VI. Programul național de sănătate a femeii și copilului	3.911	3.911
Total buget programe naționale de sănătate publică 2022	4.008.306	363.174
MS — acțiuni centralizate nerepartizate	1.348.494	1.168.626
Reținere 10%	595.200	170.200
TOTAL BUGET 2022	5.952.000	1.702.000”

2. În anexa nr. 5, la capitolul IV „Programele naționale de boli netransmisibile”, titlul IV.3 „Programul național de transplant de organe, țesuturi și celule de origine umană”, subtitlul IV.3.2 „Subprogramul de transplant de celule stem hematopoietice de la donatori neînruțiți”, litera F „Unități de specialitate care implementează subprogramul”, după punctul 12 se introduce un nou punct, punctul 13, cu următorul cuprins:

„13. Institutul Regional de Oncologie Iași — pentru activitățile specifice C.4. și C.5.”

Art. II. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății, direcțiile de sănătate publică, furnizorii de servicii medicale, precum și instituțiile publice nominalizate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Adriana Pistol,
secretar de stat

București, 4 februarie 2022.
Nr. 265.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**privind radierea din Lista monumentelor istorice
a monumentului istoric clasat în Lista monumentelor istorice
cu denumirea Casa Veronica Micle, situat la adresa poștală
str. Asachi Gheorghe 14, municipiul Iași, județul Iași,
având codul LMI IS-II-m-B-03714**

Luând în considerare Sentința civilă nr. 151 din 25.10.2021 a Curții de Apel Iași, Secția de contencios administrativ și fiscal pronunțată în Dosarul nr. 447/45/2021 prin care instanța a dispus radierea din Lista monumentelor istorice a monumentului istoric clasat în LMI cu denumirea Casa Veronica Micle, situat la adresa poștală str. Asachi Gheorghe 14, municipiul Iași, județul Iași, având codul LMI IS-II-m-B-03714,

având în vedere Referatul nr. 419 din 19.01.2022 de aprobare a proiectului Ordinului ministrului culturii privind radierea din Lista monumentelor istorice a monumentului istoric clasat în LMI cu denumirea Casa Veronica Micle, situat la adresa poștală str. Asachi Gheorghe 14, municipiul Iași, județul Iași, având codul LMI IS-II-m-B-03714,

în conformitate cu dispozițiile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (1) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în baza art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — Se radiază din Lista monumentelor istorice Casa Veronica Micle, imobil situat la adresa poștală str. Asachi Gheorghe 14, municipiul Iași, județul Iași, având codul LMI IS-II-m-B-03714.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Lucian Romașcanu

București, 19 ianuarie 2022.
Nr. 2.532.

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎN CHEIERE

Ședința publică din 22 noiembrie 2017

Dosar nr. 3.300/2/2017

Curtea constituită din:
Președinte — A.J.
Grefier — G.P.

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ și fiscal formulată de reclamanta, în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Finanțelor Publice, având ca obiect „anulare act administrativ — ORD 2.632/08/11/2016”.

La apelul nominal făcut în ședință publică, în ordinea listei de ședință, a răspuns pârâțul prin consilier juridic cu delegație pe care o depune la dosar, lipsind reclamanta.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, nemaifiind cereri prealabile de formulat sau excepții de invocat, Curtea acordă cuvântul pe probe în combaterea cererii.

Pârâțul, prin consilier juridic, solicită în combaterea cererii proba cu înscrisurile depuse la dosar.

Curtea, în temeiul art. 255 și următoarele din noul Cod de procedură civilă, încuviințează proba cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, totodată acordând cuvântul pe fondul cererii.

Pârâțul, prin consilier juridic, solicită respingerea acțiunii pentru argumentele expuse pe larg în cuprinsul întâmpinării, considerând că prevederile ordinului contestat de reclamantă respectă dispozițiile Legii nr. 207/2015, de asemenea au fost respectate dispozițiile Legii nr. 24/2000 la emiterea acestuia, a fost întocmit referatul de aprobare, și nu în ultimul rând solicită a se avea în vedere că reclamanta nu a făcut dovada vătămării într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim ca urmare a emiterii de către ministrul finanțelor publice a actului administrativ.

Curtea, în conformitate cu prevederile art. 494 din noul Cod de procedură civilă, declară dezbaterile închise și reține cauza spre soluționare.

CURTEA,

având nevoie de timp pentru a delibera, față de dispozițiile art. 396 alin. (1) din noul Cod de procedură civilă, motiv pentru care

DISPUNE:

Amână pronunțarea cauzei pentru data de 6.12.2017.

Se atacă împreună cu fondul cauzei.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 22.11.2017.

PREȘEDINTE,
A.J.

Grefier,
G.P.

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 4.756

Ședința publică din 6 decembrie 2017

Dosar nr. 3.300/2/2017

Curtea constituită din:
Președinte — A.J.
Grefier — G.P.

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ și fiscal formulate de reclamanta, în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Finanțelor Publice, având ca obiect „anulare act administrativ — ORD 2.632/08/11/2016”.

Dezbaterile orale au avut loc în ședința publică din data de 22.11.2017, fiind consemnate în cuprinsul încheierii de la acea dată, care face parte integrantă din prezența hotărâre, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea cauzei pentru data de 6.12.2017, când a pronunțat prezenta sentință.

Cererile

Prin acțiunea înregistrată pe rolul acestei instanțe în data de 28.04.2017, reclamanta a chemat în judecată pe pârâțul Ministerul Finanțelor Publice, solicitând instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să dispună:

1. Anularea Ordinului nr. 2.632/8.11.2016 emis de pârât.

În fapt, reclamanta a afirmat, în esență, că ordinul de mai sus este nelegal deoarece încalcă principiul autonomiei locale consacrat de art. 120 alin. (1) din Constituție, de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 și de Carta europeană a autonomiei

locale, încalcă prevederile Legii nr. 24/2000 prin aceea că nu este emis în baza și în executarea legilor și a celorlalte acte normative de nivel superior, încalcă prevederile art. 60 alin. (4), art. 68 alin. (2) și (3) din Codul de procedură fiscală prin aceea că reglementează aspecte care ar trebui reglementate prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

Reclamanta a mai arătat că se încalcă art. 4 și art. 7 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 52/2003 prin aceea că anunțul referitor la elaborarea unui proiect de act normativ trebuia adus la cunoștința publicului, precum și prevederile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 prin aceea că nu au fost consultate structurile asociative ale autorităților publice locale, deși ordinul contestat le privește în mod direct.

În drept, reclamanta a invocat Legea nr. 554/2004.

Pârâtul a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, afirmând că actul normativ atacat nu reglementează transmiterea și conținutul informațiilor privitoare la bunurile imobile ale rezidenților altor state UE și nici termenele și procedura de realizare a acestei transmiteri (art. 60 din Codul de procedură fiscală), că nu reglementează nici periodicitatea, formatul și modalitatea de transmitere a informațiilor între organul fiscal central și organul fiscal local [art. 68 alin. (2) și (3) din Codul de procedură fiscală] și că nu era necesară nicio consultare a structurilor asociative ale autorităților publice locale, deoarece ordinul reglementează sistemul informativ PatrimVen care este gestionat și operat de Ministerul Finanțelor Publice prin ANAF, scopul ordinului fiind acela de a pune serviciile electronice și la dispoziția celorlalte autorități și instituții publice.

Reclamanta nu a depus răspuns la întâmpinare.

În dovedirea acțiunii și în apărare, părțile au depus la dosar înscrisuri.

Analizând

Prin Ordinul MFP nr. 2.632/8.11.2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 917 din 15.11.2016, s-a dispus extinderea utilizării sistemului informatic PatrimVen prin punerea la dispoziția autorităților și instituțiilor publice din administrația publică centrală și locală (art. 1), prevăzându-se totodată că utilizarea de către autoritățile și instituțiile publice a sistemului informatic PatrimVen se face în baza unui protocol de aderare care include lista serviciilor disponibile din cadrul sistemului informatic, precum și descrierea interfețelor de acces la acesta (art. 2), protocol al cărui model este prevăzut în anexa nr. 1 a ordinului.

Ordinul a prevăzut, de asemenea, în anexa nr. 2, și procedura de aprobare a accesului la serviciile disponibile în cadrul sistemului informatic PatrimVen.

Ordinul menționează că sistemul informatic PatrimVen poate fi utilizat de către autoritățile și instituțiile publice (inclusiv de autoritățile administrației publice locale) atât pentru ca acestea să acceseze informațiile înregistrate deja în sistem, cât și pentru ca acestea să furnizeze/să încarce informații în sistem [art. 2 alin. (2)].

În cuprinsul Protocolului de aderare la sistem (anexa nr. 1 a ordinului) sunt menționate și o serie de obligații și condiții în sarcina autorităților și instituțiilor publice care doresc să aibă acces, cum ar fi „să transmită la MFP, în termen, complet și corect, datele necesare alimentării sistemului (pct. 2.4)”, să „numească una sau două persoane în calitate de administrator de interoperabilitate (pct. 2.5)”, „Sistemul informatic PatrimVen va transmite documentele, datele și informațiile solicitate numai dacă autoritatea/instituția publică furnizează, la termen și complet, informațiile necesare. (pct. 3.2)”, „Utilizatorii folosesc serviciile PatrimVen în situația în care autoritățile/instituțiile publice trebuie să își îndeplinească obligațiile prevăzute de lege, precum și pentru realizarea schimbului de informații. (pct. 3.4)” etc.

Analizând legalitatea ordinului, instanța constată:

Legalitatea unui act administrativ se analizează în raport cu întregul sistem juridic de nivel superior, în special în raport cu actele normative/administrative în baza cărora este emis. În acest sens sunt incidente atât dispozițiile de principiu conținute de art. 1 alin. (5) din Constituție (care consacră supremația Constituției și a legilor), cât și dispozițiile art. 77 și 78 din Legea nr. 24/2000, potrivit cărora:

Articolul 77: *Ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor și ai celorlalte organe ale administrației publice centrale de specialitate sau ale autorităților administrative autonome se emit numai pe bază și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului. În formula introductivă a acestor acte normative vor fi cuprinse toate temeiurile juridice prevăzute la art. 42 alin. (4). Sfera reglementării.*

Articolul 78: *Ordinele, instrucțiunile și alte asemenea acte trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise și nu pot conține soluții care să contravină prevederilor acestora.*

Din cele expuse mai sus rezultă că respectarea principiului legalității presupune nu doar ca un act administrativ să nu contravină vreunei prevederi de nivel superior, ci și (chiar în primul rând) să existe o dispoziție normativă/administrativă superioară care să permită emiterea actului în discuție (să existe deci un temei juridic pentru emiterea actului, pentru ca el să ia ființă și să fie inclus în legislația pozitivă).

Aplicând considerațiile de mai sus la speța concretă, se constată:

În preambulul ordinului contestat se menționează că el a fost emis în temeiul:

— art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 (*În exercitarea atribuțiilor sale, ministrul finanțelor publice emite ordine și instrucțiuni, în condițiile legii.*). Acest temei juridic nu este pus în discuție de către reclamantă și, astfel, nu interesează speța de față;

— art. 11 alin. (3) lit. a) și c) din Codul de procedură fiscală [*Organul fiscal poate transmite informațiile pe care le deține: a) autorităților publice, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege; c) autorităților judiciare competente, potrivit legii*];

— art. 60 alin. (4) din Codul de procedură fiscală (*În scopul realizării schimbului automat obligatoriu de informații prevăzut la art. 291, organul fiscal local are obligația de a transmite organului fiscal central informații cu privire la bunurile imobile deținute în proprietate de rezidenți ai altor state membre ale Uniunii Europene pe teritoriul respectivei unități administrative-teritoriale. Transmiterea și conținutul informațiilor, precum și termenele și procedura de realizare a acestora se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. Organul fiscal local transmite organului fiscal central, la cererea acestuia, și alte informații cu relevanță fiscală disponibile, în format electronic.*);

— art. 61 alin. (3) din Codul de procedură fiscală [*Organul fiscal central la cererea justificată a organului fiscal local sau a altei autorități publice centrale și locale transmite informațiile primite potrivit alin. (2) lit. a) referitoare la conturile bancare, în scopul îndeplinirii de către aceste autorități a atribuțiilor prevăzute de lege. Solicitarea și transmiterea de informații se fac prin intermediul sistemului informatic pus la dispoziție de către A.N.A.F. Pe bază de protocol, încheiat între organul fiscal central și organul fiscal local sau altă autoritate publică, se poate asigura accesul direct în baza de date a organului fiscal central.*];

— art. 68 alin. (2) și (3) din Codul de procedură fiscală [*(2) Organele fiscale locale sunt obligate să transmită organului fiscal central informații privind bunurile imobile și mijloacele de*

transport deținute de persoanele fizice sau juridice pentru care există obligația declarării conform Codului fiscal. Periodicitatea, formatul și modalitatea de transmitere se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. (3) Organul fiscal central este obligat să transmită organelor fiscale locale informații privind sursele de venit ale persoanelor fizice. Periodicitatea, formatul și modalitatea de transmitere se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.);

— art. 69 alin. (5) din Codul de procedură fiscală [*Certificatul de atestare fiscală, adeverința de venit sau documentul prevăzut la alin. (4) poate fi emis și transmis în formă electronică în baza unui protocol încheiat între instituția/autoritatea publică și organul fiscal emitent al acestuia. În acest caz, certificatul, adeverința sau documentul prevăzut la alin. (4) este valabil și fără semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent.*].

În ceea ce privește art. 11 alin. (3) lit. a) și c) din Codul de procedură fiscală [*Organul fiscal poate transmite informațiile pe care le deține: a) autorităților publice, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege; c) autorităților judiciare competente, potrivit legii*], acesta reglementează doar posibilitatea organului fiscal de a transmite informațiile pe care le deține către autorități terțe, fără a specifica nimic despre modalitatea de transmitere a informațiilor, despre sistemul informatic PatrimVen și nici despre o eventuală abilitare a Ministerului Finanțelor Publice de a emite vreo reglementare în acest sens.

În ceea ce privește art. 60 alin. (4) din Codul de procedură fiscală [*În scopul realizării schimbului automat obligatoriu de informații prevăzut la art. 291, organul fiscal local are obligația de a transmite organului fiscal central informații cu privire la bunurile imobile deținute în proprietate de rezidenți ai altor state membre ale Uniunii Europene pe teritoriul respectivei unități administrativ-teritoriale. Transmiterea și conținutul informațiilor, precum și termenele și procedura de realizare a acestora se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. Organul fiscal local transmite organului fiscal central, la cererea acestuia, și alte informații cu relevanță fiscală disponibile, în format electronic.*], după cum se observă cu claritate din chiar conținutul textului legal, punerea lui în aplicare nu se poate realiza unilateral de către Ministerul Finanțelor Publice, ci prin emiterea unui ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. Se observă deci că textul nu conține nicio abilitare a Ministerului Finanțelor Publice pentru punerea lui în aplicare sub niciun aspect.

În ceea ce privește art. 61 alin. (3) din Codul de procedură fiscală [*Organul fiscal central la cererea justificată a organului fiscal local sau a altei autorități publice centrale și locale transmite informațiile primite potrivit alin. (2) lit. a) referitoare la conturile bancare, în scopul îndeplinirii de către aceste autorități a atribuțiilor prevăzute de lege. Solicitarea și transmiterea de informații se fac prin intermediul sistemului informatic pus la dispoziție de către A.N.A.F. Pe bază de protocol, încheiat între organul fiscal central și organul fiscal local sau altă autoritate publică, se poate asigura accesul direct în baza de date a organului fiscal central.*]

Se observă că acest text legal ar putea constitui temei juridic pentru ordinul contestat, dar numai în ceea ce privește transmiterea informațiilor bancare, nu și a celorlalte informații menționate în anexa nr. 1 a ordinului, și numai la solicitarea autorităților și instituțiilor publice, nu și la solicitarea organului fiscal central și numai dacă ar exista o abilitare expresă a

Ministerului Finanțelor Publice în a reglementa condițiile de acces la sistemul informatic al ANAF.

Or, textul nu conține o astfel de normă de abilitare.

În ceea ce privește art. 68 alin. (2) și (3) din Codul de procedură fiscală [*(2) Organele fiscale locale sunt obligate să transmită organului fiscal central informații privind bunurile imobile și mijloacele de transport deținute de persoanele fizice sau juridice pentru care există obligația declarării conform Codului fiscal. Periodicitatea, formatul și modalitatea de transmitere se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. (3) Organul fiscal central este obligat să transmită organelor fiscale locale informații privind sursele de venit ale persoanelor fizice. Periodicitatea, formatul și modalitatea de transmitere se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.*], se observă, în mod similar art. 60 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, că punerea lui în aplicare nu se poate realiza unilateral de către Ministerul Finanțelor Publice, ci prin emiterea unui ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. Se observa deci că textul nu conține nicio abilitare a Ministerului Finanțelor Publice pentru punerea lui în aplicare sub niciun aspect.

În ceea ce privește art. 69 alin. (5) din Codul de procedură fiscală [*Certificatul de atestare fiscală, adeverința de venit sau documentul prevăzut la alin. (4) poate fi emis și transmis în formă electronică în baza unui protocol încheiat între instituția/autoritatea publică și organul fiscal emitent al acestuia. În acest caz, certificatul, adeverința sau documentul prevăzut la alin. (4) este valabil și fără semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent.*], se observă că textul nu conține niciun fel de abilitare a Ministerului Finanțelor Publice pentru punerea lui în aplicare sub niciun aspect.

În concluzie, niciunul din temeiurile juridice invocate de pârât în preambulul ordinului contestat nu justifică emiterea acestuia.

Ca atare, sunt încălcate prevederile art. 77—78 din Legea nr. 24/2000, precum și prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.

Sușinerile pârâtului în sensul că ordinul nu ar fi fost emis în vederea punerii în aplicare a art. 60 și a art. 68 alin. (2) și (3) din Codul de procedură fiscală nu pot fi primite, din cauza faptului că aceste temeuri juridice sunt invocate chiar de emitent în preambulul actului, în aplicarea obligației instituite de art. 42 alin. (4) din Legea nr. 24/2000, potrivit căreia „La celelalte categorii de acte normative formula introductivă cuprinde autoritatea emitentă, denumirea generică a actului, în funcție de natura sa juridică, precum și temeiurile juridice pe baza și în executarea cărora actul a fost emis”.

Față de argumentele de mai sus, instanța constata că ordinul este nelegal, urmând deci a fi anulat.

În ceea ce privește celelalte motive de nelegalitate invocate de reclamantă, instanța reține:

Cu referire la nerespectarea Hotărârii Guvernului nr. 521/2005, instanța reține că, potrivit art. 3 alin. (1) din acest act normativ, „Proiectele de acte normative care privesc în mod direct autoritățile administrației publice locale trebuie transmise președinților structurilor asociative ale acestora de către autoritatea administrației publice centrale inițiatoare, cu cel puțin 15 zile înainte de prezentarea, spre însușire, de către conducătorul acesteia”.

Această prevedere reprezintă punerea în aplicare a art. 8 din Legea nr. 215/2001, potrivit căreia „Autoritățile administrației publice centrale vor consulta, înainte de adoptarea oricărei decizii, structurile asociative ale autorităților administrației publice locale, în toate problemele care le privesc în mod direct, potrivit legii”.

Or, se observă că, deși accesul și condițiile de acces la sistemul informatic PatrimVen vizează în mod direct și autoritățile administrației publice locale (ordinul stabilind nu numai drepturi, ci și obligații în sarcina acestora), nu a existat nicio consultare a acestora prin intermediul structurilor asociative, fiind deci încălcată Hotărârea Guvernului nr. 521/2005.

Cu referire la nerespectarea Legii nr. 52/2003, instanța reține că, potrivit art. 7 alin. (1), (2) și (4) din lege:

(1) În cadrul procedurilor de elaborare a proiectelor de acte normative autoritatea administrației publice are obligația să publice un anunț referitor la această acțiune în site-ul propriu, să-l afișeze la sediul propriu, într-un spațiu accesibil publicului, și să-l transmită către mass-media centrală sau locală, după caz. Autoritatea administrației publice va transmite proiectele de acte normative tuturor persoanelor care au depus o cerere pentru primirea acestor informații.

(2) Anunțul referitor la elaborarea unui proiect de act normativ va fi adus la cunoștința publicului, în condițiile alin. (1), cu cel puțin 30 de zile lucrătoare înainte de supunerea spre avizare de către autoritățile publice. Anunțul va cuprinde: data afișării, o notă de fundamentare, o expunere de motive, un referat de aprobare

privind necesitatea adoptării actului normativ propus, un studiu de impact și/sau de fezabilitate, după caz, textul complet al proiectului actului respectiv, precum și termenul-limită, locul și modalitatea în care cei interesați pot trimite în scris propuneri, sugestii, opinii cu valoare de recomandare privind proiectul de act normativ.

(4) La publicarea anunțului, autoritatea administrației publice va stabili o perioadă de cel puțin 10 zile calendaristice pentru proiectele de acte normative prevăzute la alin. (2), pentru a primi în scris propuneri, sugestii sau opinii cu privire la proiectul de act normativ supus dezbaterii publice.

Or, în cauză nu s-a făcut dovada că pârâțul ar fi publicat un anunț privind elaborarea acestui ordin, nici că publicarea s-ar fi făcut cu minimum 30 de zile lucrătoare înainte de aprobarea ordinului și nici că s-ar fi alocat 10 zile calendaristice pentru a se primi propuneri/sugestii.

Ca atare, a fost încălcată și Legea nr. 52/2003.

Conchizând, față de argumentele de mai sus, instanța va admite acțiunea și va anula ordinul contestat, urmând ca prezenta hotărâre, în cazul rămânerii ei definitive, să fie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 23 din Legea nr. 554/2004.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În numele legii,

HOTĂRĂȘTE:

Admite acțiunea formulată de reclamanta în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Finanțelor Publice, cu sediul în București, str. Apolodor nr. 17, sectorul 5.

Anulează Ordinul MFP nr. 2.632/2016.

Prezenta hotărâre se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, după rămânerea ei definitivă, potrivit art. 23 din Legea nr. 554/2004.

Cu recurs, în 15 zile de la comunicare. Recursul se va depune la Curtea de Apel București — Secția a VIII-a, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6.12.2017.

PREȘEDINTE,

A.J.

Grefier,

G.P.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 3.059 Ședința publică din 1 iulie 2020

Dosar nr. 3.300/2017

Președinte: H.P. — judecător
M.M.B. — judecător
M.C. — judecător
I.-R.S. — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea recursului declarat de recurentul pârât Ministerul Finanțelor Publice împotriva Sentinței nr. 4.756 din 6 decembrie 2017, pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică răspund recurentul pârât Ministerul Finanțelor Publice, prin consilier juridic, care depune delegație la dosar, și intimata-reclamantă, prin avocat, care depune împuternicire avocațială la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul-asistent învederând că recursul este declarat și motivat cu respectarea termenului legal, fiind scutit de la plata taxei judiciare de timbru; intimata-reclamantă a formulat întâmpinare, prin care nu au fost invocate excepții; nu s-a formulat răspuns la întâmpinare.

Nemaifiind cereri de formulat și excepții de invocat, Înalta Curte acordă cuvântul pe fondul recursurilor.

Recurentul-pârât, prin consilier juridic, solicită admiterea recursului, casarea hotărârii pronunțate de instanța de fond și, pe cale de consecință, respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Consideră că instanța de fond a apreciat în mod greșit faptul că temeiurile juridice invocate în preambulul Ordinului nr. 2.632/2016 nu justifică emiterea acestuia. Susține că aceste dispoziții legale sunt cuprinse în Codul de procedură fiscală. Astfel, acest ordin a fost emis ca urmare a obligațiilor care revin autorităților publice prin Codul de procedură fiscală privitoare la schimbul de informații care trebuie să existe între autoritățile publice, la bunurile deținute de către persoanele juridice și fizice, precum și informații despre conturile pe care aceștia le dețin la unitățile bancare.

Mai susține că Ministerul Finanțelor Publice are printre atribuțiile sale și obligația de a colecta la bugetul de stat obligațiile fiscale, motiv pentru care MFP trebuia să emită acest ordin care să faciliteze schimbul de informații. Din acest punct de vedere, ordinul a fost emis cu respectarea forței juridice, cât și a principiului ierarhiei actelor normative, invocând art. 1 alin. (5) din Constituția României și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 24/2000.

Pentru aceste motive, precum și pentru cele expuse pe larg în cererea de recurs, recurentul-pârât solicită admiterea recursului.

Intimata-reclamantă, prin avocat, solicită respingerea recursului și menținerea ca temeinică și legală a hotărârii instanței de fond.

Susține că, în opinia sa, instanța de fond în mod corect a apreciat că acest ordin încalcă prevederile art. 77 și 78 din Legea nr. 24/2000, precum și pe cele prevăzute de art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 521/2005, precum și art. 7 alin. (1) și (2) și art. 4 din Legea nr. 52/2013.

Astfel, nerespectarea forței juridice obligatorii a actului emis în aplicarea legii este dovedită a fi nerespectată chiar din preambulul ordinului menționat care indică ca și temei dispozițiile din Codul de procedură fiscală, respectiv art. 68 alin. (2) și (3), care fac referire la modalitatea în care urmează a fi obținute informațiile de către autoritatea publică centrală de la autoritățile locale.

Arată că în vederea reglementării modului în care urmează a se desfășura această strângere de informații și ulterior colectare și punere la dispoziție, Codul de procedură fiscală, respectiv art. 68 invocat în preambulul ordinului, indică drept modalitate de reglementare ordinul comun al Ministrului Finanțelor Publice și al Ministrului Dezvoltării Regionale. Or, acest ordin a cărui nulitate s-a constatat de instanța fondului menționează că este un ordin emis doar de către unul dintre cele două ministere care trebuiau să fie implicate în elaborarea acestui ordin.

Susține că acest fapt este dovedit și prin recursul formulat în care se menționează că a existat un alt ordin comun care a fost aplicat în vederea unei etape preliminare, în sensul de strângere de informații, anterior emiterii ordinului prezent care reglementează extinderea utilizării sistemului informatic PatrimVen.

De asemenea, intimata învederează că în mod corect instanța de fond a reținut nerespectarea dispozițiilor legale prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 521/2005 și de Legea nr. 52/2003, cu privire la necesitatea obținerii acordului structurii asociative din domeniul administrației publice de resort, care este direct implicată și afectată prin acest ordin, întrucât sunt prevăzute drepturi și obligații în sarcina acesteia, precum și necesitatea publicității, cu respectarea termenului 30 de zile, anterior emiterii și adoptării actului normativ în discuție.

Precizează că înțelege să solicite acordarea cheltuielilor de judecată pe cale separată.

Înalta Curte, luând act de susținerile părții prezente, în conformitate cu dispozițiile art. 394 din Codul de procedură civilă, declară închise dezbaterile și rămâne în pronunțare pe fondul recursului.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar constată următoarele:

I. **Circumstanțele cauzei**

1. **Obiectul cererii de chemare în judecată**

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, la data de 28.04.2017, cu nr. 3.300/2/2017, reclamanta a chemat în judecată pe pârâtul Ministerul Finanțelor Publice, solicitând instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să dispună anularea Ordinului nr. 2.632/8.11.2016 emis de pârât.

2. **Hotărârea instanței de fond**

Prin Sentința civilă nr. 4.756 din 6 decembrie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, s-a admis acțiunea formulată de reclamanta Asociația Comunelor din România în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Finanțelor Publice și a fost anulat Ordinul MFP nr. 2.632/2016, hotărârea urmând a se publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, după rămânerea ei definitivă, potrivit art. 23 din Legea nr. 554/2004.

3. **Calea de atac exercitată în cauză**

Împotriva Sentinței civile nr. 4.756 din 6 decembrie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pârâtul Ministerul Finanțelor Publice a declarat recurs, criticând-o pentru nelegalitate, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței recurate și respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În contextul unei succinte prezentări a situației de fapt, recurentul-pârât a susținut că în mod eronat instanța de fond a apreciat că niciunul dintre temeiurile juridice invocate în preambulul Ordinului nr. 2.632/2016 pentru dezvoltarea serviciilor Ministerului Finanțelor Publice puse la dispoziția autorităților și instituțiilor publice prin sistemul informatic propriu emis de Ministrul Finanțelor Publice nu justifică emiterea acestuia, în opinia sa, ordinul fiind emis cu respectarea dispozițiilor legale incidente.

Astfel, având în vedere scopul și rațiunea emiterii ordinului contestat, constatarea instanței de fond în sensul că art. 11 alin. (3) lit. a) și c), art. 60 alin. (4), art. 61 alin. (3), art. 68 alin. (2) și (3), art. 69 alin. (5) nu pot constitui temeiuri juridice ale ordinului emis sau pot constitui temeiuri juridice doar în anumite condiții este nesustenabilă.

Cu privire la acest aspect a invocat faptul că legea impune autorităților/instituțiilor publice sau de interes public obligația generală de colaborare în vederea administrării creanțelor fiscale ce se fac venit la bugetul general consolidat, astfel că autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public sunt obligate, potrivit art. 69 din Codul de procedură fiscală, să colaboreze în realizarea scopului acestui act normativ.

De asemenea, a arătat recurentul că în vederea ducerii la îndeplinire a dispozițiilor art. 11 alin. (3) lit. a) și c) din Codul de procedură fiscală a apărut necesitatea la nivelul Ministerului Finanțelor Publice, respectiv al ANAF să existe și să funcționeze un sistem informatic prin intermediul căruia să se realizeze diferite schimburi de informații cu autoritățile/instituțiile publice, iar reținerea judecătorului fondului în sensul că textul de lege nu specifică nimic cu privire la modalitatea de transmitere a informațiilor și nici despre sistemul informatic PatrimVen și, ca atare, acesta nu avea cum să fie reținut ca temei legal în preambulul Ordinului nr. 2.632/2016.

Așadar, legiuitorul a reglementat cadrul general, lăsând la latitudinea autorităților publice implicate în emiteria actelor normative care să transpună efectiv aceste dispoziții legale, conform art. 77 din Legea nr. 24/2000, iar prevederile art. 11, 60, 61, 68 și 69 din Codul de procedură fiscală au determinat necesitatea legiferării unor aspecte cu privire la funcționarea sistemului informatic PatrimVen prin intermediul căruia urmează

a se realiza schimbul de informații, iar dacă pârâtul nu ar fi emis acest ordin, autoritățile publice, inclusiv MFP și ANAF, s-ar fi aflat în imposibilitatea îndeplinirii obligațiilor fiscale.

A mai criticat recurentul-reclamant și constatarea instanței de fond cu privire la dispozițiile art. 60 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, susținând că, astfel cum a arătat și prin întâmpinarea de la fond, Ordinul nr. 2.632/2016 nu reglementează transmiterea și conținutul informațiilor cu privire la bunurile imobile deținute în proprietate de rezidenți ai statelor membre ale UE și nici temenele și procedura de realizare a acestora, care sunt reglementate de Ordinul ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice nr. 4.031/2.067/2016.

Cu privire la reținerea primei instanțe în sensul că punerea în aplicare a dispozițiilor art. 68 alin. (2) și (3) din Codul de procedură fiscală nu se poate realiza unilateral de MFP, ci prin emiterea unui ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării, a susținut autoritatea pârâtă că prin Ordinul nr. 2.632/2016 nu au fost reglementate periodicitatea, formatul și modalitatea de transmitere a informațiilor între organul fiscal central și cel local, în prezent aflându-se în curs de elaborare un proiect de ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, al cărui temei juridic îl constituie art. 60 alin. (4) și art. 68 alin. (2) și (3) din Codul de procedură fiscală.

A mai criticat recurentul și constatarea judecătorului fondului cu privire la lipsa de abilitate a MFP de a emite un ordin în vederea punerii în aplicare a art. 69 alin. (5) din Codul de procedură fiscală, pe motiv că acesta nu a indicat instituția competentă să emită astfel de ordine.

Totodată, în opinia sa, este eronată și reținerea curții de apel în sensul că ordinul a fost emis fără respectarea dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative, întrucât, în opinia sa, nu era necesară o astfel de consultare, întrucât actul normativ contestat reglementează sistemul informatic PatrimVen, care este gestionat de MFP prin intermediul ANAF, și nu de autoritățile administrației publice locale.

Conchizând, recurentul-pârât a susținut că dispozițiile actului normativ contestat nu intră în contradicție cu Codul de procedură fiscală, ci a fost emis tocmai în aplicarea sa.

Cererea de recurs a fost întemeiată pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.

4. **Apărățile formulate în recurs**

Intimata-reclamantă a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, apreciind că sentința recurată este temeinică și legală, fiind dată cu aplicarea corectă a normelor de drept material incidente situației de fapt reținute.

Astfel, în esență, a susținut că afirmațiile recurentului cu privire la faptul că actul normativ contestat respectă prevederile Codului de procedură fiscală sunt contrazise de situația de fapt și de dispozițiile art. 60 alin. (4), art. 68 alin. (2) și art. 68 alin. (3), ignorându-se totodată de pârât și prevederile Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică (art. 3, 4, 5 și 7).

6. **Procedura de soluționare a recursului**

Cu privire la examinarea recursului în completul filtru, în cauză au fost avute în vedere modificările aduse prin Legea nr. 212/2018 dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, în sensul că procedura de filtrare a recursurilor, reglementată prin dispozițiile art. 493 din Codul de procedură civilă, este incompatibilă cu specificul domeniului contenciosului administrativ și fiscal, precum și măsurile luate prin Hotărârea Colegiului de conducere nr. 106 din data de 20 septembrie 2018 prin care s-a luat act de Hotărârea Plenului judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei

Curți de Casație și Justiție, adoptată la data de 13 septembrie 2018, în sensul că procedura de filtrare a recursurilor, reglementată prin dispozițiile art. 493 din Codul de procedură civilă, este incompatibilă cu specificul domeniului contenciosului administrativ și fiscal.

Față de aceste aspecte, în temeiul art. 494, raportat la art. 475 alin. (2) și art. 201 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost completate prin dispozițiile art. XVII alin. (3), raportat la art. XV din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și dispozițiile art. 109 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, prin *Rezoluția din 21 noiembrie 2018 s-a fixat termen de judecată la data de 25 martie 2020, în ședință publică, cu citarea părților.*

La termenul din 25 martie 2020, cauza a fost suspendată de plin drept, conform art. 42 alin. (6) din Decretul Președintelui României nr. 195/16.03.2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, fără efectuarea vreunui act de procedură, prin Rezoluția din data de 21 mai 2020, fixându-se termen pentru redeschiderea judecății la data de 1 iulie 2020, în ședință publică, cu citarea părților.

II. **Soluția și considerentele Înaltei Curți asupra recursului**

Examinând sentința recurată prin prisma criticilor invocate prin cererea de recurs, a apărărilor invocate prin întâmpinare și a dispozițiilor legale incidente în materia suspusă verificării, Înalta Curte constată că recursul este nefondat, pentru considerentele expuse în continuare.

1. **Argumente de fapt și de drept relevante**

Prin Ordinul MFP nr. 2.632/8.11.2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 917 din 15.11.2016, s-a dispus extinderea utilizării sistemului informatic PatrimVen prin punerea la dispoziția autorităților și instituțiilor publice din administrația publică centrală și locală (art. 1), prevăzându-se totodată că utilizarea de către autoritățile și instituțiile publice a sistemului informatic PatrimVen se face în baza unui protocol de aderare care include lista serviciilor disponibile din cadrul sistemului informatic, precum și descrierea interfețelor de acces la acesta (art. 2), protocol al cărui model este prevăzut în anexa nr. 1 a ordinului.

Ordinul a prevăzut, de asemenea, în anexa nr. 2, și procedura de aprobare a accesului la serviciile disponibile în cadrul sistemului informatic PatrimVen.

Ordinul menționează că sistemul informatic PatrimVen poate fi utilizat de către autoritățile și instituțiile publice (inclusiv de autoritățile administrației publice locale) atât pentru ca acestea să acceseze informațiile înregistrate deja în sistem, cât și pentru ca acestea să furnizeze/să încarce informații în sistem [art. 2 alin. (2)].

În cuprinsul Protocolului de aderare la sistem (anexa nr. 1 a ordinului) sunt menționate și o serie de obligații și condiții în sarcina autorităților și instituțiilor publice care doresc să aibă acces, cum ar fi „să transmită la MFP, în termen, complet și corect, datele necesare alimentării sistemului (pct. 2.4)”, să „numească una sau două persoane în calitate de administrator de interoperabilitate (pct. 2.5)”, „Sistemul informatic PatrimVen va transmite documentele, datele și informațiile solicitate numai dacă autoritatea/instituția publică furnizează, la termen și complet, informațiile necesare.” (pct. 3.2), „Utilizatorii folosesc serviciile PatrimVen în situația în care autoritățile/instituțiile publice trebuie să își îndeplinească obligațiile prevăzute de lege, precum și pentru realizarea schimbului de informații.” (pct. 3.4) etc.

În contextul precizat în cererea de recurs și al criticilor formulate de recurentul-pârât care urmează a fi analizate împreună în raport cu finalitatea lor concretă, instanța de control

judiciar va verifica legalitatea ordinului contestat prin prisma prevederilor art. 77—78 ale Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă, urmând a se verifica dacă acesta încalcă actele normative cu forță juridică ierarhic superioară.

Cu titlu de principiu, Înalta Curte amintește că respectarea legii, a legalității în general se impune atât particularilor, cât și administrației publice. Principiul legalității domină întreaga teorie a actelor administrative și înseamnă că activitatea administrației publice este supusă regulilor de drept. Prin supunerea activității administrative dreptului, legii, se dorește instituirea unor garanții pentru cetățeni în fața arbitrarului, incoerenței sau ineficienței acestei activități.

Actele emise de autoritățile centrale trebuie să se conformeze Constituției, legilor, ordonanțelor guvernamentale. Chiar și Guvernul trebuie să respecte în hotărârile sale normele cuprinse în propriile ordonanțe, deoarece au forță juridică superioară.

În acest sens, legea prevede că ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor și ai celorlalte organe ale administrației publice centrale de specialitate sau ale autorităților administrative autonome se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului, trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise și nu pot conține soluții care să contravină prevederilor acestora. În preambulul acestor acte se indică expres actul normativ superior pe care se întemeiază.

Conformitatea actului administrativ expres sau asimilat cu norma juridică cuprinsă în „lege” presupune verificarea unor aspecte cum ar fi: a) conformitatea actului administrativ cu ipoteza normei juridice, care descrie situația juridică în prezența căreia actul administrativ trebuie să fie emis; b) conformitatea actului administrativ cu dispoziția normei juridice.

Analizând ordinul contestat, Înalta Curte constată că acesta a fost emis în temeiul: art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 (care nu este criticat de către reclamantă și, astfel, nu interesează speța de față); art. 11 alin. (3) lit. a) și c) din Codul de procedură fiscală; art. 60 alin. (4) din Codul de procedură fiscală; art. 61 alin. (3) din Codul de procedură fiscală; art. 68 alin. (2) și (3) din Codul de procedură fiscală; art. 69 alin. (5) din Codul de procedură fiscală.

Astfel, art. 11 alin. (3) lit. a) și c) din Codul de procedură fiscală — *Organul fiscal poate transmite informațiile pe care le deține: a) autorităților publice, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege; c) autorităților judiciare competente, potrivit legii* — reglementează doar posibilitatea organului fiscal de a transmite informațiile pe care le deține către autorități terțe, fără a specifica nimic despre modalitatea de transmitere a informațiilor, despre sistemul informatic PatrimVen și nici despre o eventuală abilitare a Ministerului Finanțelor Publice de a emite vreo reglementare în acest sens.

Referitor la art. 60 alin. (4) din Codul de procedură fiscală — *În scopul realizării schimbului automat obligatoriu de informații prevăzut la art. 291, organul fiscal local are obligația de a transmite organului fiscal central informații cu privire la bunurile imobile deținute în proprietate de rezidenți ai altor state membre ale Uniunii Europene pe teritoriul respectivei unități administrativ-teritoriale. Transmiterea și conținutul informațiilor, precum și termenele și procedura de realizare a acestora se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. Organul fiscal local transmite organului fiscal central, la cererea acestuia, și alte informații cu relevanță fiscală disponibile, în format electronic* — din chiar conținutul textului legal rezultă cu certitudine că punerea lui în aplicare nu se poate realiza unilateral de către Ministerul Finanțelor Publice, ci prin emiterea unui ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. Așadar, textul nu conține nicio abilitare a Ministerului Finanțelor Publice pentru punerea lui în aplicare sub niciun aspect.

Art. 61 alin. (3) din Codul de procedură fiscală — *Organul fiscal central la cererea justificată a organului fiscal local sau a altei autorități publice centrale și locale transmite informațiile primite potrivit alin. (2) lit. a) referitoare la conturile bancare, în scopul îndeplinirii de către aceste autorități a atribuțiilor prevăzute de lege. Solicitarea și transmiterea de informații se fac prin intermediul sistemului informatic pus la dispoziție de către A.N.A.F. Pe bază de protocol, încheiat între organul fiscal central și organul fiscal local sau altă autoritate publică, se poate asigura accesul direct în baza de date a organului fiscal central* — ar putea constitui temei juridic pentru ordinul contestat, dar numai în ceea ce privește transmiterea informațiilor bancare, nu și a celorlalte informații menționate în anexa nr. 1 a ordinului, și numai la solicitarea autorităților și instituțiilor publice, nu și la solicitarea organului fiscal central, și numai dacă ar exista o abilitare expresă a Ministerului Finanțelor Publice în a reglementa condițiile de acces la sistemul informatic al ANAF, textul neconținând însă o astfel de normă de abilitare.

De asemenea, referitor la art. 68 alin. (2) și (3) din Codul de procedură fiscală — (2) *Organele fiscale locale sunt obligate să transmită organului fiscal central informații privind bunurile imobile și mijloacele de transport deținute de persoanele fizice sau juridice pentru care există obligația declarării conform Codului fiscal. Periodicitatea, formatul și modalitatea de transmitere se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.* (3) *Organul fiscal central este obligat să transmită organelor fiscale locale informații privind sursele de venit ale persoanelor fizice. Periodicitatea, formatul și modalitatea de transmitere se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice* — se observă că punerea lui în aplicare nu se poate realiza unilateral de către Ministerul Finanțelor Publice, ci prin emiterea unui ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. Așadar, nici acest text nu conține nicio abilitare a Ministerului Finanțelor Publice pentru punerea lui în aplicare sub niciun aspect.

În același fel nici art. 69 alin. (5) din Codul de procedură fiscală — *Certificatul de atestare fiscală, adeverința de venit sau documentul prevăzut la alin. (4) poate fi emis și transmis în formă electronică în baza unui protocol încheiat între instituția/autoritatea publică și organul fiscal emitent al acestuia. În acest caz, certificatul, adeverința sau documentul prevăzut la alin. (4) este valabil și fără semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent* — nu conține niciun fel de abilitare a Ministerului Finanțelor Publice pentru punerea lui în aplicare sub niciun aspect.

Așa fiind, Înalta Curte constată că, în mod judicios, judecătorul fondului a concluzionat că niciunul din temeiurile juridice invocate de pârât în preambulul ordinului contestat nu justifică emiterea acestuia, fiind încălcate prevederile art. 77—78 din Legea nr. 24/2000, precum și prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.

Nu pot fi reținute nici susținerile autorității pârâte din cererea de recurs, în sensul că ordinul nu ar fi fost emis în vederea punerii în aplicare a art. 60 și a art. 68 alin. (2) și (3) din Codul de procedură fiscală, întrucât aceste temeiuri juridice sunt invocate chiar de emitent în preambulul actului, în aplicarea obligației instituite de art. 42 alin. (4) din Legea nr. 24/2000, potrivit căreia „La celelalte categorii de acte normative formula introductivă cuprinde autoritatea emitentă, denumirea generică a actului, în funcție de natura sa juridică, precum și temeiurile juridice pe baza și în executarea cărora actul a fost emis”.

Instanța de control judiciar constată că sunt nefondate și alegațiile recurentului-pârât în sensul că prevederile art. 11, 60, 61, 68 și 69 din Codul de procedură fiscală au determinat necesitatea legiferării unor aspecte cu privire la funcționarea sistemului informatic PatrimVen prin intermediul căruia urmează a se realiza schimbul de informații, iar dacă pârâtul nu ar fi emis

acest ordin, autoritățile publice, inclusiv MFP și ANAF, s-ar fi aflat în imposibilitatea îndeplinirii obligațiilor fiscale, dispozițiile legale invocate chiar de recurent stipulând cu claritate că punerea acestora în aplicare nu se poate realiza unilateral de către Ministerul Finanțelor Publice, ci prin emiterea unui ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, ordin comun despre care chiar recurentul susține că se află în față de proiect, al cărui temei juridic îl constituie art. 60 alin. (4) și art. 68 alin. (2) și 3 din Codul de procedură fiscală.

Totodată, instanța de control judiciar amintește că, potrivit art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 521/2005, „Proiectele de acte normative care privesc în mod direct autoritățile administrației publice locale trebuie transmise președinților structurilor asociative ale acestora de către autoritatea administrației publice centrale inițiatoare, cu cel puțin 15 zile înainte de prezentarea, spre însușire, de către conducătorul acesteia”, prevedere ce reprezintă punerea în aplicare a art. 8 din Legea nr. 215/2001, potrivit căruia „Autoritățile administrației publice centrale vor consulta, înainte de adoptarea oricărei decizii, structurile asociative ale autorităților administrației publice locale, în toate problemele care le privesc în mod direct, potrivit legii”.

Așa fiind, deși accesul și condițiile de acces la sistemul informatic PatrimVen vizează în mod direct și autoritățile administrației publice locale, prin Ordinul MFP nr. 2.632/8.11.2016 dispunându-se extinderea utilizării sistemului informatic PatrimVen prin punerea la dispoziția autorităților și instituțiilor publice din administrația publică centrală și locală (art. 1), nu a existat nicio consultare a acestora prin intermediul structurilor asociative, fiind deci încălcate și prevederile anterioare din Hotărârea Guvernului nr. 521/2005, neputând fi reținută susținerea recurentului în sensul că nu era necesară o astfel de consultare, întrucât actul normativ contestat reglementează sistemul informatic PatrimVen, care este gestionat de MFP prin intermediul ANAF, și nu de autoritățile administrației publice locale.

În fine, instanța de recurs constată că la emiterea actului normativ contestat a fost încălcată și Legea nr. 52/2003.

Astfel, potrivit art. 7 din această lege:

„(1) În cadrul procedurilor de elaborare a proiectelor de acte normative autoritatea administrației publice are obligația să

publice un anunț referitor la această acțiune în site-ul propriu, să-l afișeze la sediul propriu, într-un spațiu accesibil publicului, și să-l transmită către mass-media centrală sau locală, după caz. Autoritatea administrației publice va transmite proiectele de acte normative tuturor persoanelor care au depus o cerere pentru primirea acestor informații.

(2) Anunțul referitor la elaborarea unui proiect de act normativ va fi adus la cunoștința publicului, în condițiile alin. (1), cu cel puțin 30 de zile lucrătoare înainte de supunerea spre avizare de către autoritățile publice. Anunțul va cuprinde: data afișării, o notă de fundamentare, o expunere de motive, un referat de aprobare privind necesitatea adoptării actului normativ propus, un studiu de impact și/sau de fezabilitate, după caz, textul complet al proiectului actului respectiv, precum și termenul-limită, locul și modalitatea în care cei interesați pot trimite în scris propuneri, sugestii, opinii cu valoare de recomandare privind proiectul de act normativ. (...)

(4) La publicarea anunțului, autoritatea administrației publice va stabili o perioadă de cel puțin 10 zile calendaristice pentru proiectele de acte normative prevăzute la alin. (2), pentru a primi în scris propuneri, sugestii sau opinii cu privire la proiectul de act normativ supus dezbaterii publice.”

Or, așa cum a reținut în mod corect prima instanță, în cauză nu s-a făcut dovada că pârâtul ar fi publicat un anunț privind elaborarea acestui ordin, nici că publicarea s-ar fi făcut cu minimum 30 de zile lucrătoare înainte de aprobarea ordinului și nici că s-ar fi alocat 10 zile calendaristice pentru a se primi propuneri/sugestii.

Prin urmare, Înalta Curte constată că sentința recurată prin care s-a anulat Ordinul MFP nr. 2.632/8.11.2016 este legală, fiind dată cu corecta interpretare și aplicare a normelor de drept incidente circumstanțelor de fapt reținute în cauză, motivele invocate prin cererea de recurs nefiind în măsură să conducă la reformarea acesteia.

2. Temeiul legal al soluției adoptate în recurs

Pentru considerentele expuse, nefiind identificate motive de casare a sentinței prin prisma dispozițiilor invocate de recurent, Înalta Curte, în temeiul prevederilor art. 20 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 496 alin. (1) din Codul procedură civilă, va respinge recursul ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de recurentul-pârât Ministerul Finanțelor Publice împotriva Sentinței nr. 4.756 din 6 decembrie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 1 iulie 2020.

Judecător,
H.P.

Judecător,
M.M.B.

Judecător,
M.C.

Magistrat-asistent,
I.R.S.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind aprobarea, la cerere, a retragerii autorizației de funcționare a companiei de brokeraj TOMASIG — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., precum și radierea acesteia din secțiunea I și trecerea în secțiunea II din Registrul intermediarilor principali

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în municipiul București, Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, cod de înregistrare fiscală 31588130, cu respectarea prevederilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. a), art. 6 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 4 alin. (2) și (38) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, cu completările ulterioare, coroborat cu prevederile art. 61 alin. (1) și alin. (2) lit. d) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 19/2018 privind distribuția de asigurări, cu modificările ulterioare,

ca urmare a hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, adoptată în ședința din data de 19.01.2022, în cadrul căreia a fost analizată Nota nr. 64 din 5.01.2022 privind aprobarea, la cerere, a retragerii autorizației de funcționare a companiei de brokeraj TOMASIG — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., precum și radierea acesteia din secțiunea I și trecerea în secțiunea II din Registrul intermediarilor principali, denumită în continuare *compania de brokeraj*, cu sediul social în municipiul Timișoara, bd. Take Ionescu nr. 17, ap. 2, județul Timiș, cod unic de înregistrare 12007436, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J35/737 din 29.07.1999, înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare cu numărul RBK-013 din 10.04.2003, reprezentată de domnul Toma Adrian Liviu, în calitate de administrator/conducător executiv,

a constatat următoarele:

Prin Adresa înregistrată la Autoritatea de Supraveghere Financiară cu nr. RG 19.548 din 28.06.2021, compania de brokeraj a transmis Hotărârea AGA nr. 56 din 22.06.2021 prin care cei doi asociați au decis „încetarea activității de broker de asigurare a S.C. TOMASIG — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., începând cu data de 1.07.2021”.

Structura de specialitate, în vederea aprobării cererii de retragere a autorizației de funcționare, a solicitat companiei de brokeraj, prin Adresa SA-DG nr. 5.372 din 6.07.2021, transmiterea documentelor care atestă îndeplinirea prevederilor art. 37 alin. (3) lit. b) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 19/2018 privind distribuția de asigurări, cu modificările ulterioare, respectiv:

— dovada privind notificarea clienților cu privire la încetarea activității, însoțită de recomandarea de a se adresa ori direct asigurătorilor pentru contractele de asigurare în derulare, ori de a propune transferul acestora către alt intermediar principal sau alți intermediari principali;

— situația decontărilor cu asigurătorii, inclusiv dovada că asigurătorii au luat cunoștință de intenția companiei de brokeraj;

— situația litigiilor;

— situația radierei personalului propriu, asistenților și asistenților auxiliari din registrele proprii și din registrul administrat de Autoritatea de Supraveghere Financiară;

— achitarea integrală a taxelor datorate Autorității de Supraveghere Financiară.

În urma verificării documentelor transmise de compania de brokeraj s-a constatat îndeplinirea de către aceasta a cerințelor legale, în vederea aprobării cererii de retragere a autorizației de funcționare ca broker de asigurare, respectiv:

— compania de brokeraj, prin reprezentantul legal, a procedat la notificarea tuturor clienților (persoane fizice și juridice) prin adrese transmise, în format letric (predate personal clienților) și electronic (prin e-mail), în perioada aprilie—iulie 2021, prin care aceștia au fost înștiințați cu privire la intenția acesteia de încetare a activității ca broker de asigurare. Totodată, aceștia au fost informați și cu privire la faptul că, pentru administrarea contractelor de asigurare aflate în derulare, trebuie să se adreseze direct societății de asigurare emitente (atât pentru plata ratelor ulterioare la contractele de asigurare în derulare, cât și pentru reînnoirea acestora). Prin aceeași adresă s-a precizat și faptul că portofoliul de contracte de asigurare se transferă către compania de brokeraj Inter Broker de Asigurare — S.R.L.;

— asigurătorii cu care compania de brokeraj a avut încheiate contracte de intermediere/broker/mandat au fostificați, prin adrese transmise în format electronic, prin e-mail, în luna iulie 2021, cu privire la decizia acesteia de încetare a activității ca broker de asigurare, fiind solicitate informații cu privire la situația decontărilor, a documentelor cu regim special, a litigiilor;

— potrivit Notei date de domnul Adrian Liviu Toma în calitate de administrator/director executiv al companiei de brokeraj, înregistrată la companie cu nr. 79 din 21.12.2021 și la Autoritatea de Supraveghere Financiară cu nr. SA-DG 10.319 din 22.12.2021, compania de brokeraj nu are înregistrat niciun litigiu pe rolul instanțelor de judecată din România cu societăți de asigurare, intermediari în asigurări, clienți sau foști clienți, angajați sau foști angajați sau alți terți având ca obiect aspecte legate de activitatea de distribuție de asigurări;

— potrivit evidențelor din Registrul intermediarilor secundari (RIS), compania de brokeraj nu are înregistrați colaboratori (asistenți în brokeraj persoane juridice și/sau persoane fizice) și nici angajați proprii;

— conform evidențelor Autorității de Supraveghere Financiară, precum și din balanțele de verificare analitice transmise la autoritate de către compania de brokeraj rezultă că aceasta a constituit și a virat corect taxa de funcționare, pentru perioada 1.07.2016—30.11.2021 (data ultimei balanțe de verificare întocmite de compania de brokeraj). Compania de brokeraj nu figurează cu debite către Autoritatea de Supraveghere Financiară în contul taxei de funcționare.

În urma verificării documentelor transmise de compania de brokeraj, precum și din evidențele Autorității de Supraveghere Financiară s-a constatat îndeplinirea de către aceasta a cerințelor legale prevăzute de art. 37 alin. (3) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 19/2018 privind distribuția de asigurări, cu modificările ulterioare, în vigoare la data cererii, respectiv data de 28.06.2021.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se aprobă, la cerere, retragerea autorizației de funcționare a companiei de brokeraj TOMASIG — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., precum și radierea acesteia din secțiunea I și trecerea în secțiunea II din Registrul intermediarilor principali, cu sediul social în municipiul Timișoara, bd. Take Ionescu nr. 17, ap. 2, județul Timiș, cod unic de înregistrare 12007436, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J35/737/29.07.1999, înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare cu numărul RBK-013 din 10.04.2003, reprezentată de domnul Toma Adrian Livius, în calitate de administrator/conducător executiv.

Art. 2. — În termen de 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei de retragere a autorizației de funcționare, compania de brokeraj TOMASIG — BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. are obligația de a elimina din denumire sintagma prevăzută la art. 11 alin. (1) lit. a) și din obiectul de activitate activitatea de distribuție, potrivit art. 30 alin. (3) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 22/2021 privind distribuția de asigurări.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și produce efecte începând cu data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Nicu Marcu

București, 27 ianuarie 2022.
Nr. 74.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

